

DR. PROF. JORDÁN GYULA EMLÉKÉRE

(1940-2012)

Ha létezik olyan, hogy derült égből, villámcsapásként érkezik a halálhír, akkor **Jordán Gyula** tanár úr halálhíre pontosan ilyen volt. A múlt csütörtökön még jól volt, és emlékszem, hogy aznap délután, amikor benéztem a Rektori Hivatalba még bekopogtam a szobájába, hátha ott találom. Gyakran előfordult, hogy benéztem hozzá, hisz Ő mindig a helyén volt. Reggel nyolc órakor, ha felhívtam a hivatali számán, Ő már bent volt és dolgozott. Hányszor kerestem reggelente, és kétségem sem fűződött hozzá, hogy fel fogja venni a kagylót. Bárcsak mindenre olyan pontosan lehetne számítani, mint Őrá.

Jordán Gyula 1940-ben született Budapesten, egyetemi tanulmányait 1959-ben kezdte meg az ELTE Bölcsészkarán. Fiatal korától Kína modernkori fejlődését kutatta: 1973-ban védte meg egyetemi doktori értekezését „A kínai harmadik forradalmi polgárháború néhány történeti és politikai problémája” címmel. 1980-ban kandidátusi fokozatot szerzett, majd ugyanabban az évben megkezdte oktatói tevékenységét is.

Jordán Gyula az a fajta tanár volt, aki bármikor tárt karokkal várta a hallgatókat, és örült, hogy az általa kutatott témával foglalkoznak. A modernkori Kínáról szóló előadásai gyakran szakmai beszélgetésként értek véget, amelyek során a téma iránt érdeklődést mutató hallgatókra leendő kollégaként tekintett, biztatással és önzetlen támogatással. A kínai történelem és politika kiváló ismerőjeként több generációt oktatott az ELTE katedráin, az általa írt monográfiák és szakcikkék százai elsőszámú forrásnak számítanak a kelet-ázsiai térséggel foglalkozó kutatók

számára. Jordán tanár urat mindig a feltétel nélküli segíteni akarás jellemezte: akárhány hallgató várta Őt, akármilyen szakmai vagy bürokratikus ügyben kérték a segítségét, Ő mindig rendelkezésre állt.

Jordán Gyula 1990–93 között a Politikaelmélet Tanszék vezetőjeként, majd annak nyugalmazott docenseként oktatta Kína történelmi és politikai viszonyait, munkájáért 2005-ben a „Pro Universitate Emlékérem arany fokozata” kitüntetésben részesült. 2005-től haláláig az Egyetemi Habilitációs Bizottság ügyvivő szakértőjeként dolgozott az ELTE Rektori Hivatalában.

A magyarországi keletkutatás számos fiatal képviselője – köztük e sorok írója is – mérhetetlen köszönettel és hálával tartozik Jordán tanár úrnak. A számtalan segítség és szakmai biztatás mellett Tőle tanultuk meg ugyanis, hogy miként kell olyan órákat tartani, amire a hallgatók nem csak a tantárgyi kötelezettség miatt járnak. Meggyőződésem, hogy a Bölcsészkar oktatóit az a fajta szakmai elkötelezettség és lojalitás kell, hogy jellemezze, amit hallgatók generációi Jordán tanár úrtól láthattak. Tanár úr, nyugodjon békében!

Dr. Csoma Mózes